

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 445/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. S., PhD., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na slobodu prejavu a práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnaký prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 145a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc a rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008, postupom a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 317 z 2. júla 2008, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 135/2008-71 z 23. októbra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. S. S., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. S. S., PhD., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na slobodu prejavu a práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na rovnaký prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 145a ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na právnu pomoc a rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 12 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) postupom a rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008, postupom a uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. 317 z 2. júla 2008, postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 135/2008-71 z 23. októbra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009.

Sťažovateľ uviedol, že na základe návrhu predsedu Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) z 27. mája 2008 (doručeného najvyššiemu súdu – disciplinárnemu súdu 3. júna 2008) na začatie disciplinárneho konania „*pre dôvodné podozrenie, že*

začiatkom mesiaca decembra 2007 sprístupnil obsah odvolania podaného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária M., v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 4 T 121/2007 proti rozsudku z 22. novembra 2007 svojim známym sudcom a prokurátorom, sudcovskej rade na Okresnom súde Michalovce a aj poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky JUDr. D. L., od ktorého sa to dozvedela širšia verejnosť prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov“, ktorým žiadal „uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) zákona o sudcoch – odvolanie z funkcie sudcu“, mu bol rozhodnutím ministra spravodlivosti č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 podľa § 22 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu z dôvodu, že jeho konanie je v zásadnom rozpore so zachovávaním povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej z § 30 ods. 10 zákona o sudcoch.

Podľa názoru sťažovateľa minister spravodlivosti rozhodnutím č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 porušil viaceré právne normy [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), zákon o sudcoch, ústavu a dohovor], keď rozhodol len na základe neodôvodneného návrhu predsedu okresného súdu bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k tomuto návrhu, aby mu bol tento návrh predložený, aby mal možnosť oboznámiť sa s dôkazmi, o ktoré sa tento návrh opiera, a aby mohol predložiť svoje návrhy. Sťažovateľ tvrdil, že rozhodnutie ministra spravodlivosti nespĺňa náležitosti správneho rozhodnutia, keď v odôvodnení nie je uvedené, akého disciplinárneho previnenia sa mal dopustiť, chýba v ňom akýkoľvek dôkaz, chýbajú úvahy, ktorými sa správny orgán pri jeho vydaní spravoval a chýba poučenie. Podľa vyjadrenia sťažovateľa ide o nezákonné a nepreskúmateľné rozhodnutie z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov, ktoré zasiahlo do jeho základných práv a slobôd.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že 20. júna 2008 podal súdnej rade návrh na zrušenie rozhodnutia ministra spravodlivosti. Súdna rada uznesením č. 317 z 2. júla 2008 konštatovala, že návrh sťažovateľa nezískal dostatočný počet hlasov. Sťažovateľ považuje uznesenie súdnej rady za nezákonné, nejasné, nepreskúmateľné a neodôvodnené a navyše mu podľa jeho názoru chýbajú ďalšie náležitosti v zmysle ustanovení § 47 ods. 1 až 5

Správneho poriadku, t. j. odôvodnenie a poučenie. Poukázal aj na to, že „rozhodnutie súdnej rady je z 2. 7. 2008 napriek tomu, že o mojom návrhu bolo rozhodované a aj rozhodnutie bolo vyhlásené dňa 3. 7. 2008“.

Sťažovateľ sa následne žalobou „o preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí ministra spravodlivosti... a súdnej rady...“ zo 6. augusta 2008 obrátil na krajský súd, ktorý uznesením č. k. 1 S 135/2008-71 z 23. októbra 2008 konanie zastavil z dôvodu, že „rozhodnutie Súdnej rady nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu, ktorý by podliehal súdnemu preskúmaniu všeobecným súdom a čo sa týka rozhodnutia ministra spravodlivosti SR, súd zastavil konanie z dôvodu, že neboli využité všetky riadne opravné prostriedky, t. j. že nebol podaný rozklad proti tomuto rozhodnutiu a to aj napriek tomu, že rozhodnutie ministra neobsahovalo poučenie o možnosti podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok“.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009 tak, že ho ako vecne správne potvrdil, pričom „v súvislosti s rozhodnutím Súdnej rady taktiež konštatoval, že jej rozhodnutie nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu a preto nemôže podliehať súdnemu prieskumu pred všeobecným súdom. V súvislosti s rozhodnutím ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie Najvyšší súd SR uviedol, že na takéto rozhodnutie sa vzťahuje zákon o správnom konaní, pretože výsledkom procesného postupu ministra je vydanie aktu, ktorý ovplyvňuje právne postavenie sudcu. Taktiež dal za pravdu žalobcovi, že rozhodnutie ministra spravodlivosti neobsahuje správnym poriadkom stanovené náležitosti, avšak rozhodnutie prvostupňového súdu o zastavení konania považuje za správne, pretože proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti nebol podaný rozklad, teda neboli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky, čím neboli splnené podmienky na preskúmanie rozhodnutia všeobecným súdom.“.

Podľa názoru sťažovateľa uvedené rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu sú nezákonné, pretože krajský súd protizákonne zastavil konanie a najvyšší súd tento protizákonný stav svojím rozhodnutím neodstránil, ale naopak, potvrdil.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžo 38/2009 z 2. 9. 2009... a konaním pred týmto rozhodnutím boli porušené práva JUDr. S. S., PhD., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, užívania práva priznaného zákonom bez akejkoľvek diskriminácie podľa článku 1 ods. 1, 2 Dodatkového protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžo 38/2009 z 2. 9. 2009... a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 135/2008 z 23. 10. 2008... a konaním pred týmto uznesením boli porušené práva JUDr. S. S., PhD., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1, 2 Ústavy SR, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, užívania práva priznaného zákonom bez akejkoľvek diskriminácie podľa článku 1 ods. 1, 2 Dodatkového protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 17997/2008-10 z 10. 6. 2008... a konaním pred týmto rozhodnutím boli porušené práva JUDr. S. S., PhD., na slobodu prejavu a práva na informácie podľa článku 26 ods. 1, 2 Ústavy SR, právo na ochranu pred spôsobením ujmy podľa článku 12 ods. 4 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR, právo rovnakého prístupu k voleným a iným verejným funkciám podľa článku 30 ods. 4 Ústavy SR, právo vykonávať funkciu ako svoje povolanie podľa článku 145a ods. 2 Ústavy SR, právo rovnosti podľa článku 47 ods. 2, 3 a podľa článku 12 Ústavy SR, právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1, 3 písm. a) b) d) a to právo na spravodlivé prejednanie veci podľa článku 6 ods. 1, právo byť bez meškania podrobne oboznámený s obvinením podľa článku 6 ods. 3 písm. a), právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby podľa článku 6 ods. 3 písm. b), právo kontradiktórnosti

konania – vypočúvať a dať vypočúvať svedkov proti sebe podľa článku 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo užívania každého práva priznaného zákonom bez akejkoľvek diskriminácie podľa článku 1 ods. 1, 2 Dodatkového protokolu č. 12 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Uznesením Súdnej rady SR č. 317 z 2. 7. 2008... a konaním pred týmto uznesením boli porušené práva JUDr. S. S., PhD., na slobodu prejavu a práva na informácie podľa článku 26 ods. 1, 2 Ústavy SR, právo na ochranu pred spôsobením ujmy podľa článku 12 ods. 4 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR, právo rovnakého prístupu k voleným a iným verejným funkciám podľa článku 30 ods. 4 Ústavy SR, právo vykonávať funkciu ako svoje povolanie podľa článku 145a ods. 2 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1, 2, právo rovnosti podľa článku 47 ods. 2, 3 a podľa článku 12 Ústavy SR, právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1, 3 písm. a) b) d) a to právo na spravodlivé prejednanie veci podľa článku 6 ods. 1, právo byť bez meškania podrobne oboznámený s obvinením podľa článku 6 ods. 3 písm. a), právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby podľa článku 6 ods. 3 písm. b), právo kontradiktórnosti konania – vyslúchať a dať vyslúchať svedkov proti sebe podľa článku 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo užívania každého práva priznaného zákonom bez akejkoľvek diskriminácie podľa článku 1 ods. 1, 2 Dodatkového protokolu č. 12 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6. Priznáva JUDr. S. S., PhD., primerané finančné zadostučinenie vo výške 17 000,- eur od Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, 17 000,- eur od Krajského súdu v Bratislave, 17 000,- eur od ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a 17 000,-eur od Súdnej rady Slovenskej republiky, finančné sumy, ktoré sú povinní uhradiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Priznáva JUDr. S. S., PhD., náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia, trovy ktoré sú porušovatelia základných práv a slobôd povinní uhradiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. V časti sťažnosti sťažovateľ predstrel námietky o porušení čl. 12 ods. 4 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na slobodu prejavu a práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na rovnaký prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 145a ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy,

základného práva na právnu pomoc a rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 12 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) dohovoru a všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom a rozhodnutím ministra spravodlivosti č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 a postupom a uznesením súdnej rady č. 317 z 2. júla 2008.

Ústavný súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa zistil, že tieto už boli predmetom skúmania ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 162/09, a to na základe sťažnosti doručenej 15. augusta 2008. Ústavný súd považuje za podstatné uviesť, že v aktuálnej (časti) sťažnosti doručenej ústavnému súdu 10. novembra 2009 sťažovateľ popri namietanom porušení totožných práv, ktoré namietal aj vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 162/09, svoje námietky doplnil aj o porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy postupom a uznesením súdnej rady.

Aj napriek tomu, že v petite aktuálnej sťažnosti sťažovateľ uviedol základné právo „navyše“ oproti sťažnosti prerokovanej pod sp. zn. I. ÚS 162/09, obe sťažnosti je potrebné vzhľadom na ich obsah, podstatu a koncepciu (hlavný zámer) považovať za úplne totožné. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že sťažovateľ tak v sťažnosti skôr doručenej ústavnému súdu, ako aj v aktuálnej sťažnosti namietal porušenie zásad spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 195/07, IV. ÚS 313/2010), podľa ktorej formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu (a inú právnu) ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Výsledkom rozhodovacej činnosti ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 162/09 bolo jeho rozhodnutie (uznesenie) z 24. júna 2009, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. júla 2009.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa v časti pre namietané porušenie jeho práv postupom a rozhodnutím ministra spravodlivosti č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 a postupom a uznesením súdnej rady č. 317 z 2. júla 2008 bola už ústavným súdom prerokovaná a právoplatne rozhodnutá, pričom dôvod jej odmietnutia, ktorý spočíva v nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, nemožno odstrániť žiadnym spôsobom ani aktívnym prístupom sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd túto časť sťažnosti už na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť (prekážka právoplatne rozhodnutej veci – res iudicata).

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 S 135/2008 z 23. októbra 2008.

Namietaným rozhodnutím krajský súd v rámci konania podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zastavil konanie o návrhu (žalobe) sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia ministra spravodlivosti č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 a postupu a rozhodnutia súdnej rady č. 317 z 2. júla 2008.

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namietal prvostupňové rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania, proti ktorému bolo prípustné odvolanie. Je

zrejme, že sťažovateľ toto svoje právo, ktoré mu ponúka Občiansky súdny poriadok (§ 201 a nasl.) využil, pretože podaním odvolania inicioval odvolacie konanie. Na základe podaného opravného prostriedku najvyšší súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu ako súdu prvého stupňa a svoj právny názor vyslovil v uznesení sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zastáva názor, že právomoc odvolacieho (najvyššieho) súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie súdu prvého stupňa (krajského súdu) v spojení s povinnosťou poskytnúť ochranu sťažovateľovým právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľovej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a všeobecného zákazu diskriminácie podľa čl. 1 ods. 1 a 2 protokolu č. 12 postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009.

Označeným uznesením najvyšší súd potvrdil uznesenie krajského súdu o zastavení konania, predmetom ktorého bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí ministra spravodlivosti a súdnej rady.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd sústredil na posúdenie skutočnosti, či rozhodnutie ministra spravodlivosti možno považovať za individuálny správny akt, ktorý by mohol byť predmetom skúmania v rámci správneho konania a následne pri splnení všetkých zákonných predpokladov aj v rámci správneho súdnictva. V naznačenom smere najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu č. 17997/2008/10

z 10. júna 2008 takým rozhodnutím bez pochybností je. Podrobným vysvetlením svojich myšlienkových pochodov a aplikáciou príslušných právnych noriem najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na „*tzv. subsidiárny charakter správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom odvolací súd zastáva názor, že na rozhodnutie ministra v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov sa vzťahuje správny poriadok. ... Zákonodarca zakotvil v ustanovení § 61 správneho poriadku právo brániť sa proti prvostupňovému rozhodnutiu podaním riadneho opravného prostriedku, ktorý nazval rozkladom.*“.

Najvyšší súd išiel vo svojich úvahách ďalej, keď uviedol, že o rozklade proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti rozhoduje v zmysle § 61 ods. 2 Správneho poriadku vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie, ktorá má postavenie poradného orgánu. V súvislosti s týmto právnym názorom najvyšší súd dodal, že aj keď rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu neobsahovalo výslovne poučenie o možnosti podania opravného prostriedku, takáto skutočnosť nemôže znamenať nulitu tohto právneho aktu. Odvolací súd ďalej pokračoval a vyslovil, že až rozhodnutie ministra spravodlivosti „*ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o rozklade na základe návrhu rozkladovej komisie, podlieha preskúmvacej právomoci súdu na základe podanej žaloby (§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku)*“. Najvyšší súd teda uzavrel, že vzhľadom na to, že sťažovateľ takýto rozklad proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti č. 17997/2008/10 z 10. júna 2008 nepodal, nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, a preto neboli splnené podmienky na postup podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru najvyššieho súdu správne rozhodol krajský súd, keď konanie s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 OSP zastavil, pretože prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu nemôže byť samo osebe predmetom preskúmvania v rámci správneho súdnictva.

Vo vzťahu k uzneseniu súdnej rady č. 317 z 2. júla 2008 najvyšší súd uviedol, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že predmetné rozhodnutie „*nie je možné považovať za individuálny správny akt, dotýkajúci sa práv žalobcu, ktorý by podliehal prieskumu*

súdu“. Okrem toho odvolací súd poukázal na ustanovenie § 22 ods. 5 zákona o sudcoch a vyzdvihol nedefinitívny charakter (samozrejme, determinovaný vôľou sťažovateľa) rozhodnutia súdnej rady, ktorá by o opakovanom návrhu sťažovateľa, ktorým by sa domáhal zrušenia rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, bola povinná rozhodnúť najneskôr po štyroch mesiacoch od rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o zrušenie takéhoto rozhodnutia ministra spravodlivosti.

Najvyšší súd zároveň konštatoval:

„V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky už vo viacerých veciach (napr. I. ÚS 83/06, III. ÚS 79/04) zaujal názor, že výsledok hlasovania v Súdnej rade (ako samosprávnom orgáne sui generis, ktorý vykonáva pôsobnosť aj orgánu verejnej správy, pretože sa podieľa na riadení a správe súdov - I. ÚS 62/06) sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu, hoci súdny prieskum postupu, ktorý predchádza vydaniu takéhoto rozhodnutia vylúčený nie je. O takýto prípad sa však v danej veci nejedná, preto odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. ... Odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že žalobca ako dotknutý sudca môže žiadať žalovaného 1) [pozn.: súdna rada] o zrušenie takéhoto rozhodnutia opakovane po uplynutí štyroch mesiacov od posledného rozhodovania (§ 22 ods. 5 zákona o sudcoch), v rámci ktorého môže využiť uvedené skutočnosti na podporu svojho tvrdenia o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného 2) [minister spravodlivosti, pozn.]“

Ústavný súd preskúmaním obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009 zistil, že právne názory najvyššieho súdu korešpondujú so závermi ústavného súdu vyjadrenými v uznesení č. k. I. ÚS 162/09-55 z 24. júna 2009. V tomto rozhodnutí ústavný súd v sťažovateľovej veci vyslovil právny názor, ktorý si osvojil aj najvyšší súd, keď judikoval, že postup a rozhodnutia ministra spravodlivosti

a súdnej rady v okolnostiach daného prípadu nemôžu z už prezentovaných dôvodov podliehať prieskumu všeobecného súdu uplatňujúceho si právomoc v rámci správneho súdnictva.

Je nepochybné, že ústavný súd v označenom rozhodnutí, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie jeho práv odmietnutá, sám načrtnol cestu, akou sa sťažovateľ mohol uberať pre účely uplatnenia a získania efektívnej ochrany svojich práv.

Podľa druhej vety § 135 ods. 1 OSP je všeobecný súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

Ústavný súd zastáva názor, že rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 162/09-55 z 24. júna 2009 je vzhľadom na svoju podstatu, ako aj s prihliadnutím na ustanovenie § 135 ods. 1 OSP rozhodnutím, ktoré malo pre vytvorenie právneho názoru najvyššieho súdu v danej veci zásadný význam. Najvyšší súd bol v sťažovateľovej veci viazaný právnym názorom ústavného súdu, pretože toto rozhodnutie sa týkalo základných ľudských práv a slobôd. Najvyšší súd si bol vedomý tejto povinnosti, a tak sa aj zachoval, keď výsledkom jeho rozhodovacej činnosti bolo uznesenie sp. zn. 8 Sžo 38/2009 z 2. septembra 2009, ktoré odzrkadľuje závery prijaté ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 162/09. Navyše, namietané rozhodnutie najvyššieho súdu je aj náležite zdôvodnené.

Tieto skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010

